

Eva BRUMAGNE

Algemeen directeur van KAV

Ooit had ze een vakantiejob in de drukkerij van de christelijke vrouwenbeweging KAV. Ze maakte kopieën, niette nota's. Later werkte ze negen jaar op de studiedienst, maar toen ze die baan verliet, dacht Eva BRUMAGNE dat ze nooit zou terugkeren. Tot op een dag de telefoon rinkelde. Had ze zin om hoofd van de communicatiedienst te worden? BRUMAGNE had zin en heeft dat nog steeds. Sinds 1 september is ze directeur van de KAV.

'De vrouwenbeweging is een virus waar je niet van af geraakt'

Jozefien VAN HUFFEL

Midden jaren 1990, toen biologische voeding nog lang geen trend was, gaf Eva BRUMAGNE er vorming over voor KAV. „Ik weet nog dat ik schreef dat het pas zou doorbreken als het aanbod in de supermarkten groter werd. En zie nu”, lacht ze. We vragen of ze nog steeds met het thema bezig is en stoten op een stokpaardje. „Ik heb het ontzettend druk, maar ik ga wel mijn eigen prei uitsteken op een zelfoogstboerderij. Ik sta erop daar tijd voor te maken.”

–*Begint uw verhaal bij KAV met uw eerste baan daar, of toch vroeger?*

Mijn moeder stond mee aan de wieg van de afdeling in ons dorp en schopte het tot voorzitter van het verbond Leuven. Ik zag van jongs af aan haar enthousiasme en ook hoeveel zij leerde van de organisatie, zoals heel veel vrijwilligers trouwens. Deze week nog was ik op de vergadering van de raad van bestuur, waarin vooral vrijwilligers zeten. „Als ik KAV niet had leren kennen, dan was ik niet geweest wie ik nu ben”, zei een van hen. Voor mij is dat de mooiste drijfveer in mijn job.

–*Wat kreeg u van uw vader mee?*

Hij was journalist en wekte in mij de kritische zin en de nieuwsgierigheid naar wat er in de wereld gebeurt. Daarom ging ik geschiedenis studeren. Maar ik was er me wel altijd bewust van dat het een geschiedenis van mannen was die we bestudeerden. Wat de vrouwen al die eeuwen deden, leerden we niet. Daar wordt je feministische overtuiging alleen maar sterker door.

Ik heb twee zonen en een dochter. Ik denk dat ik wel bezig ben om van haar ook een feministe te maken. Net stond er bijvoorbeeld in de krant dat vrouwen in Saudi-Arabië wellicht in 2015 stemrecht zullen krijgen. Dat bespreek ik dan met mijn kinderen, zodat ze beseffen dat het niet overal in de wereld vanzelfsprekend is dat mannen en vrouwen op gelijke voet staan.

–*Is duurzame voeding een thema in uw gezin?*

We eten met de seizoenen en ook dat vind ik belangrijk. Mijn kinderen zijn vijftien, dertien en elf. Vijf jaar geleden wilden ze misschien nog aardbeien, wanneer die in de winter in de supermarkt stonden, maar nu weten ze dat de herfst de tijd is van bieten en pompoenen.

In de periode dat ik niet bij KAV werkte, was ik trouwens coördinator bij Ecolife,



Eva Brumagne: „Tijdens een opleiding ontdekte ik dat ik het echt graag doe, leidinggeven.” © Hugo Maris

een vzw die zich bezighoudt met duurzaam consumentengedrag.

–*Antwoordde u meteen positief toen KAV u vroeg om terug te keren?*

Ik zeg nooit meteen 'neen' op een voorstel, want je kunt altijd iets leren. Ook zat KAV in mijn hart. Een vrouwenbeweging is een virus waar je niet van af geraakt. Ik stelde wel een voorwaarde: de opleiding die ik volgde over leidinggeven in de sociale profitsector mogen afronden. Het was een intensieve opleiding en ik deed mijn voltijsse baan op vier dagen per week, maar ik heb er geen spijt van. Het maakt dat ik nu een absolute promotor ben van dat soort opleidingen. Ik weet wat het met een mens doet.

–*Wat bracht die opleiding u dan vooral bij?*

Ik onthield dat ik echt graag leiding geef. Dat ik liever vooruitdenk dan me bezig te houden met de concrete praktische uitwerking van iets. Het boeit me om te werken aan strategische plannen. Waar staan we nu? Waar willen we staan over vijf of over tien jaar? En welke boten mogen we absoluut niet missen?

Mijn opleiding helpt me ook bij het veranderingsproces, dat momenteel aan de gang is bij KAV. Ik heb geleerd dat je in een dergelijke situatie verschillende reacties krijgt. Je hebt medestanders van het eerste uur die mee op de barricaden staan, je hebt onverschilligen en je hebt mensen die altijd oppositie zullen voeren. Doordat ik door mijn opleiding weet dat ik dezelfde reacties zou krijgen als ik vijfduizend kilometer verder een gelijkaardig proces zou begeleiden, neem ik die reacties minder persoonlijk.

„Mijn kinderen weten dat de herfst de tijd is van bieten en pompoenen”

–*Jullie kondigden aan dat KAV een nieuwe naam zoekt. Waarom is dat?*

Dat is eind 2010 beslist, maar het kwam zeker niet uit de lucht vallen. In 2007 voelde een aantal leidinggevenden van de beweging dat ze overspoeld werden met werk.

Waren ze nog met de juiste dingen bezig? Daarover werd dan een grondige denktoets gehouden. De rode draden die we daaruit haalden, zijn ook zeer sterk verweven in het nieuwe beleidsplan dat inging in 2011. Een beleidsplan is bij ons dus niet iets dat in de kast ligt. Al onze collega's kunnen uitleggen wat erin staat.

We zetten enerzijds in op de 850 bestaande afdelingen. Daar moet de structuur niet meer zo strak zijn als tien jaar geleden, met voorzitters en ondervoorzitters. We stimuleren korte, meer beperkte engagementen. Anderzijds proberen we ook nieuwe groepen jonge vrouwen samen te brengen. En dat lukt, al is het moeilijk om hen ook verantwoordelijkheid te laten opnemen. Daarnaast verdedigen we de belangen van vrouwen en leggen we de nadruk op actie voeren. Momenteel loopt bijvoorbeeld onze campagne *Goud voor zorg*.

De naamsverandering is het sluitstuk van dat hele veranderingsproces. Heeft het zin de voorkeur te vervangen, als je niet eerst het hele huis opknapt? De nieuwe naam moet plezier uitstralen, maar ook kracht. Het mag geen snoezige naam zijn.